

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1139

гр. П., 05.05.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – П., XVI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на пети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мира Мирчева

като разгледа докладваното от Мира Мирчева Гражданско дело № 20225220103851 по описа за 2022 година

взе предвид:

Производството е образувано по иск, предявен от „Мото-Пфое“ ЕООД – гр. София срещу З. Д. М. от гр. П. за признаване на установено по реда на чл. 422 от ГПК, че ответницата дължи на ищеца сумата 2322,59 лв., представляваща разноски за данък МПС и застрахователни премии по застраховки „гражданска отговорност“ и „каска“, заплатени в периода от 09.02.2017 г. до 19.04.2022 г. за автомобил „Форд Транзит“, предмет на договор за лизинг от 2005 г., сключен между ответницата и универсалния праводател на ищеца – „Пфое Ауто“ ЕООД. За задължението е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, срещу която ищцата е подала възражение.

В исковата молба се твърди, че ответницата като лизингополучател по договор за финансов лизинг на автомобила е имала възможност да придобие собствеността върху него, като след заплащане на всички дължими вноски подаде писмено искане за това до лизингодателя. Тя не е изпратила такова писмено уведомление, с което да заяви желанието си за придобиване на собствеността, и това нейно пасивно поведение се приравнява на нежелание за придобиване. Лизингодателят не може да задължи лизингополучателя да придобие собствеността, както и обратното: след изтичане на уговорените срокове не е задължен да я прехвърли. С оглед на това, че не е постъпило искане и не е налице прехвърляне на собствеността, „Мото Пфое“ ЕООД счита договора за прекратен поради изтичане на срока на погасителния план, считано от 01.08.2007 г. От месец януари 2017 г. ответницата е преустановила изцяло заплащането на застрахователните премии и местния данък за автомобила, но продължава да го ползва. В конкретния случай според ищеца намира приложение чл. 347, ал. 2 от ТЗ, който препраща към чл. 236, ал. 2 от ЗЗД: ако наемателят (лизингополучателят) продължи ползването въпреки противопоставянето на наемодателя (лизингодателя), той дължи обезщетение и трябва да изпълнява всички задължения, произтичащи от прекратения договор, и чл. 232 от ЗЗД: наемателят е длъжен да плаща наемната цена и разходите, свързани с ползуването на вещта; евентуално ищецът се

позовава и на чл. 59 от ЗЗД.

Представят се писмени доказателства.

Искът е с правно основание чл. 327, ал. 2 от ТЗ във връзка с чл. 236, ал. 2 от ЗЗД.

Ответницата е представила отговор, с който оспорва иска като допустим, но неоснователен. Заявява, че претендираната сума представлява сбор от поредни уведомления с неясен предмет, представляващи документи без надлежен подпис, печат и удостоверяване за получаване от ответната страна; удостоверяват задължение, касаещо лек автомобил, но не става ясно на какво основание са били заплатени от ищеца. Заявява, че оспорва автентичността на приложените удостоверения за плащане и моли съдът да задължи ищеца да представи доказателство, че сумите са били осчетоводявани, съответно – доказателство по какъв начин са известили ответницата за извършените плащания.

Ответницата не оспорва сключването на договора за лизинг на автомобил „Форд Транзит“ и предаването на автомобила от лизингодателя. Твърди обаче, че за периода на лизинга, който е 24 месеца, считано от 29.06.2005 г., е погасявала редовно вноските и е изплатила всички задължения по него. Оспорва да е имало уговорка за право да се придобие собствеността от лизингодателя след негово писмено волеизявление. За намерението на ответницата да владее автомобила и да полага грижа на добър стопанин свидетелства именно изплащането от нея на всички разходи по автомобила, в т.ч. данъци и застраховки. Оспорва становището на лизингодателя, че тя държи автомобила противоправно – за да се твърди това, следва да е налице противопоставяне от лизингодателя, а такова не е имало от 2007 г. до момента. Затова ответницата смята, че процесните суми са били заплатени от ищеца недобросъвестно, с цел да я постави „в настоящото съдебно положение“. От забавата на плащанията през 2017 г., твърдяна от ищеца, до момента ответницата не е била известявана или канена да върне автомобила или да заплати сумите, автомобилът не е бил обявяван за откраднат или обсебен, не е имало никакво противопоставяне за ползването на автомобила от страна на ищеца и съответно липсва предпоставката за неоснователно обогатяване на ответницата. Ако пък съдът прецени, че претендираните суми са основателно претендирани, прави възражение, че застраховката "каска" не е задължителна и сключването и не обвързва по никакъв начин ползвателя на вещта.

Ответната страна заявява, че възражава "на така представените доказателства от страна на ищеца", без конкретизиране. Прави искане за задължаване на ответника да представи оригинала на договора за лизинг с оглед евентуална графологична експертиза, а ако не се представят, иска да бъдат изключени от доказателствата по делото. Прави и искане да бъде задължен ищецът да представи оригиналите на застрахователните полици и доказателство, че те са били връчени на ответницата.

Не е спорно сключването на договора за лизинг, но ищцовата страна носи тежестта да докаже неговото съдържание и конкретно - наличието на уговорка за придобиване на собствеността от лизингодателя едва след изрично искане, което се оспорва от ответницата. Ищецът носи също тежестта да докаже сключването на застраховките и плащането на

застрахователните премии, както и плащането на данъка.

Чл. 183, ал. 1 от ГПК дава възможност на всяка от страните да поиска от другата да представи оригинала на документ, представен в препис.

Не следва обаче ищецът да бъде задължаван да представи доказателство, че полиците са връчени на ответницата, след като той не твърди изобщо подобно обстоятелство.

На основание чл. 140 от ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Приема представените от двете страни с исковата молба и отговора писмени доказателства.

Задължава ищеца на осн. чл. 183, ал. 1 от ГПК да представи по делото оригинала на договора за лизинг и приложенията към него.

Задължава ищеца на основание чл. 190, ал. 1 от ГПК да представи оригиналите на застрахователните полици.

Насрочва съдебно заседание на 02.06.2023 г. от 9,30 ч.

На ищеца да се изпрати препис от отговора, а на двете страни - от определението.

Съдия при Районен съд – П.: _____